

המאור שבתורה

מעט מן האור דוּתה הרבה מן החושך

לצ"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת ב' סיון התשע"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:21	20:13	י-ם
19:19	20:11	ת"א
19:22	20:14	ח"פה
19:19	20:11	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

מתפללי בית הכנסת "טווג" בו שימש רבי **יהודה מועלים** צ"ל כשבעים שנה רב וחזן. הרגישו מתיקות גדולה עת הגיע הרב להתפלל ולמסור שיעורי תורה במקום. ארבע פעם וערכו שם מכירה "מסוימת" ואמר המוכר כי מי שיזכה במכירה, הרב **יברכו לישועה** לה נצרך ומובטח לו כי יוושע. היה שם יהודה אשר שנים רבות לא נפקד בזש"ק, הלה קפץ מיד על ההזדמנות וזכה במכירה, הוא כמובן ביקש מהרב שיבטיחו כי יפקד בבן זכר. הרב בירכו כמבוקשו, אך לא הבטיחו (שכן הרב בענוותנותו לא היה זה שהכריז כי הקונה יוושע...) הלה הפציר ברב **שיבטיח**. ואז הבטיחו הרב שיזכה לשנה הבאה בבן זכר. מי שראה הלה כי עת רצון כעת, ביקש מהרב שיבטיח גם **עבור אחותו** המצפה לילדים כי תזכה לבן. הרב נאות והבטיח. ולשנה הבאה נולד לו בן ואף לאחותו...

עלינו לשבח כי אין שבה כמותו ליוצרנו ועולה על כל התשבחות בעולם.

יש שמחפים על גאונותם ב"עונה"
יש שמחפים על ענוותנותם ב"גאווה"

יוס אחד חכם **בן ציון אבא שאול** צ"ל הגיע באיחור לשיבה. סיפר שעבר ליד תלמוד תורה ושמע תינוקות של בית רבן אומרים 'מודה אני לפניך מלך חי וקים', **"לא יכולתי להמשיך בדרך"**. עמדתי שם עד שסיימו את כל הברכות ורק אז פניתי ללכת". כששחו לפניו אברכים כי ברצונם ללמוד דיינות, אמר להם: עדיף שתכשירו עצמכם **מלמדי תינוקות** שהם מניחי יסודות היהדות לדור הבא.

האמת היא שאנחנו מפחדים לספר על רוח הקודש של הרב **מרדכי אליהו** צ"ל כי ישנם כל כך הרבה מקרים ואנחנו יודעים שלא נוכל לספר אפילו לא מקצת קצהו של הסיפורים שהרב **הסתיי אותם בחכמתו**, ובכל זאת בעקבות מה שלימד אתנו הרב צ"ל על כי "בעולם הבא אין גאווה" אנחנו מספרים לפי מיעוט הכרתנו. כשהרב צ"ל היה חולה בבית החולים בקומה העשירית היו באים אליו בבקשה שיתפלל על חולים. פעם אחת היה חולה בקומה שמונה, באותו בית חולים, ובאו קרוביו של אותו חולה לבקש מהרב **שיתפלל עליהם**. הם עלו רק שתי קומות ובאו ליד מטתו של הרב, והרב סימן להם שהוא כבר נפטר.

בצעירותו היה רבי **יעקב יוסף** צ"ל מוסר שיעור לפני תפילת מנחה בב' הכנ ברח' אלקנה ולאחר מכן היו מתפללים ערבית, לאחר ערבית היה עוד שיעור של הגאון רבי **יעקב עבאדי** צ"ל, והנה יום אחד בא אליו רבי יעקב עבאדי ואמר, כי לאחר ערבית אנשים רבים הולכים לביתם, תיכף ומיד השיבו הרב: **אם כך, בוא ונחליף**. כבודו ימסור השיעור לפני מנחה ואני אמסור אחר ערבית וכך היה, ונשארו כל הציבור.

כאשר נסע פעם החפץ חיים צ"ל עם חתנו ברכבת והחלו לומר תפלת הדרך בכוונה, ישב מולם צעיר פוחז שהחל מלגלג על החפץ חיים **עד שפלט** כלפי הח"ח בזלזול: "סבא, הרכבת תיסע גם בלי תפילותיך!"... "אכן כן" – השיבו הח"ח בנועם – אבל מי יודע אם לנו יהיה כוח **לנסוע עמה**... והייתה זו 'כשגגה היוצאת מפי השליט', שכן לפתע חש הצעיר ברע, ובאחת התחנות הקרובות **הורידוהו** להזעיק אליו רופא, והרכבת המשיכה בלעדיו...

לעטוף את זכרי התורה במתנות...

הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א: נקדה אחת ש'עבדך פחות השני ארף שנות חייך של ר'עתי הרפנית עליה שושנה ע"ה, היא **דרישת התמידות** מבני משפחתה לשעבד את כל החושים והרצונות אף ורק לתורה. וכפי שהוכיחה לנו בעצמה - עד גשימתה הצ'הרונה. והיתה מספרת תמיד שאת התנוף לכה קבלה בביטה, מאביה הגדול מרן **הגרי"ש אלישיב** צ"ל. כ'ערה רבה ספרה על אותם לילות, בהיתה ילדה, כ'אשר מורי חמי צ"ל היה גם באישון לילה ללמוד, **והגון שובה הלב** היה מנסר בין פתלי הפות, וכ'לשונה, "היינו ו'שנים בתוך גנון של גמרא".

הנהגתו של הגאון רבי עקיבא סופר צ"ל היתה בפשטות ובענוה, כאדם רגיל, ללא עוזרים ומשמשים כיהא למעמדו הרם. לאלו שהביעו פליאתם על כך אמר: "שירדתי מהאוניה בהגיעו לארץ הקודש, החלטתי שכאן אתנהג ככל **יהודי ירושלמי**, בלי גינוני מלכות שהיו מנת חלקם של אבותי ושלי כרבני פרשבורג". כך אירע גם בשעבוד עם אנשים בתור כדי לקנות קרח למקרר (שאז עדיין לא השתמשו במקרר חשמלי). כשהבחינו בו ניגשו אליו מיד ואמרו שאין זה **לכבודו** וביקשו ממנו למסור להם את הדלי והם יקנו עבורו את הקרח. אך הרב מפרשבורג סירב באומרו "כשדרכו רגלי על אדמת ארץ הקודש הכרזתי מיד שמכאן ואילך אהיה כיהודי ירושלמי פשוט, ולכן אינני רוצה שימשו אותי".

נקודה למחשבה
חצק'ל, שואל תגיד אולי יש לך בשבילי עבודת נגרות? אני איש מקצוע מעולה והכל באחריות" התעניין אצל ששון ה"גביר" של הכפר. תשמע עונה לו ששון "הגעת בזמן... אתה רואה שם ממול את הבית עם הרעפים האדומים והחווה שלי? ... שם גר אחי הגדול שמחה, עד עכשיו, במשך עשרות שנים היינו חברים טובים **בלב ובנפש**, אך לאחרונה עבר בינינו "חתול שחור" ואנחנו עכשיו כבר לא כל כך מדברים"... "אם הפצה נפשך לגלגל לארנךך אי אלו מרשרשין, אז אתה רואה כאן את התעלה המפרידה בין הבית שלי לשל אחי? ... זה הוא שכרה אותה כדי להדגיש ולהנציח את המרחק שבינינו, עכשיו אני רוצה להראות לך בדיוק מי כ'אן ה"גבר בבית" ... אתה רואה כאן את ערמת העצים? ... תבנה לי כאן, בקצה הגדה שלי **קיד גבוה**, 5 מטרים, אני לא רוצה לראות אותו יותר! ... אתה מסוגל לבנות גדר גבוהה?... אני מומחה לגדרות" הרגיע אותו חצק'ל נגרנו המקצועי "אתה יכול לצאת בשקט לסיורךך בעיר הגדולה, וכשתחזור בערב הגדר כבר תעמוד על תילה יפה, **חוקה וחוצצת** בינך לבין אחיךך בדיוק כמו שבקשת..." ששון השאיר אותו עם ערמת העצים ומסמרים לבנית הגדר ויצא לעסקיו בעיר הגדולה. בשבוע לעת ערב לכפר, לא האמין למראה עיניו! לא הייתה שום גדר חדשה, אך במקום זאת הוא רואה שחצק'ל הנגר **בנה גשר** מעל התעלה. ואחיו שמחה מחכה לו בזרועות פתוחות בקצה הגשר. הוא צעד בהיסוס על הגשר החדש לכוון אחיו. ואז למרבה הפלא הוא רואה את אחיו שמחה ניגש אליו, לוחץ את ידו, ומשתנק מהתרגשות: "מה ככה? ... אחרי כל מה שעוללתי לך אתה עוד **היית מסוגל** לבנות גשר שמחבר אליי?... תשמע, אתה אח אמיתי!" והם נפלו בוכים משמחה איש על צווארי אחיו..."

כל אחד יבדוק סביבו: האם יש לך מחלוקת עם מישהו... מדוע כל כך קשה ליריבים במחלוקת לנסות להגיע לפיוס? אחת הסיבות **העקירות** היא הקושי של האדם לקבל אחריות לחלק שלו בכל הסיפור... (העורך)

הרה"ק רבי **חיהל מאיר ליבשיץ** אומר:
קל להיות מבין באבנים טובות ומרגליות,
אולם קשה להיות מבין ב"קוצו" של יהודי.

מספר רבי יעקב אורושוטיין: בחול המועד סוכות הגעתי לביקור אצל כ"ק אדמו"ר מקופיטשניץ רבי **אברהם יהושע העשיל** זצ"ל והגבאי לא היה אותה שעה בבית. כאשר ראיתי שאין איש בבית, הרהבתי עזי ופתחתי בעצמי את סוכת הרבי. הייתי נרעש ממראה עיני: הרבי ישב ליד **ספר התהלים** ובכה בדמעות שלישי. "לפתח הבחין בי האדמו"ר והרים את עיניו. שאלתי אותו האם אירע משהו מיוחד. השיב לי הרבי: "לפני זמן מה ביקרה כאן אשה **שבנה זקוק** לרפואה וביקשה שאתפלל בעבורו. אם אני רבי, איני יודע, אבל אני ידד נאמן לכל יהודי, ומאז שיצאה, מתפלל אני לריבוננו של עולם שהילד יבריא.

האמונה בה' נקבע במי שמבטל עצמו, ומכניע את כוחות כוחותיו משים עצמו כבהמה ומקבל את הדברים... לא הסכמה הנובעת מכיון שאני מבין את הדבר, אלא מכיון שזה **רצון ה'** אזי אני בטל ומבוטל כלפי רצון זה ועושה אותו, ואין ההבנה או אי הבנה משנה מאומה, קיום רצון ה' עומד לפני ותו לא, זו מעלת האמונה.

העצה הני טובה לכל דבר להרבות בתפילה

לא בכדי היה הנאון רבי **אריה ליון** זצ"ל אומר עליה כי את מדותיו הטובות – מנחה למד. "היא גדולה מפני במדות", היה נוהג לומר. פלה היתה נתינה. רגילה היתה לומר: "אני מאתלת לעצמי שיהיה לי טוב, וְלִשְׁכְּנֵי – טוב יותר..." "בְּדַבְּרוֹ עֲלֶיהָ, אָמַר פֶּעַם רַבִּי אֲרִיֶּה לְנִכְדוֹ, הָרַב דָּוִד לָוִן: "אֲנִי בָּטוּחַ כִּי פַעַת תַּחֲתֵי-הַמַּתִּים יִמְצְאוּ אֶת גּוֹפְתָהּ שְׁלֵמָה..." – "הַכִּיצֵד, סָבָא?"

"בְּנֻחַת הַיְּתוּבָה בְּעֵלְת מְדֻרְגָה, אִשָּׁה צְדָקָת שְׂאֵינָה יוֹדַעַת **קְנָה מַהִי**", אָמַר ר' אֲרִיֶּה, וּסְפָר: בְּעִיר קוֹבְנָא הָיְתָה גְזֵרָה שֶׁל הַמְּלָכוֹת לְהַעֲמִיק אֶת בֵּית-הַקְּבָרוֹת לְמָקוֹם אַחֵר. מִחוּ הַיְּהוּדִים, צָמוּ, אִף הַכְּנִיזִי – וְלֹא עָלָה בְּיָדָם לְבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה. מִשֶּׁהִעֲבִירוּ אֶת הַקְּבָרִים לְחֻלְקָה הַתְּדִשָּׁה שֶׁהִקְדִּישָׁה לָכֶּה, נִמְצְאוּ שְׁנֵי קְבָרִים שֶׁמַּתִּים שְׁהִי פֶהָם – נִמְצְאוּ שְׁלֵמִים. הָאָסֵד הָיָה – רַבִּי לִיבְלָה קוֹבְנָר, הוּא רַבִּי לִיבְלָה שְׁפִירָא, שֶׁרְעִיטוֹ הַצְּדָקָת צְפוּרָה-חֲנָה, הָיְתָה נִינְחוּ. הַקְּבָר הַשְּׁנַיִ – הָיָה שֶׁל אֶדָם אֶלְמוּנִי. בְּאֲשֶׁר לְרַבִּי **לִיבְלָה קוֹבְנָר** – אִין כָּל תַּמִּיקָה עַל פֶּה, שְׁהָרִי אָמַר: "וּרְקַב עֲצָמוֹת קְנָאָה" וְהָלָה – מְעוֹלָם לֹא קָנָא בְּזוּלְתוֹ.

אחד מחשובי הרבנים בארץ נהג להופיע אצלו תכופות, רבי **שרמה מזוועהיל** זיע"א והיה מביא עימו יהודים מעירו **החוקים לישועה**. כל אימת שהופיע קיבלו רבי **משה מנדל** זצ"ל בחיבה יתירה ונענה לכל משאלותיו, משום כבודו של אותו גדול בתורה. פעם השתדל רבות אצל אחד מנושיו של יהודי **גדול בתורה** שאתרע מזלו ונקלע לתסבוכת של חובות, שחס ושלוש לא יכביד את עולו עליו, הוא הרי מרביץ תורה!! כשהסכים הלה לשמוע בקולו של רבי משה מנדל ברכו בהצלחה מיוחדת...

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

סיפר הרב חיים קובסקי
שליט"א פעם הלכתי עם **אבא והחזו"א** וטיפסתי על עמוד, ואבא אמר לי מה זה? תרד, ואמר לו החזו"א מה אתה רוצה ממנו **כך זה ילד**, מטבעו כשרואה העמוד מטפס. אחד בא לרבי חיים לבקש ברכה שהבן לא יהיה כזה **תוסס** אמר לו, מה אתה רוצה שהילד יהיה טיפוש? אני אברך את הילד וגם אותך שתהיה תלמידי חכמים.

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

הדרך לקבלת התורה
וְיַדְבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי בְּאֶהָל מוֹעֵד.. (במדבר א, א).
דרשו רבותינו (במדבר רבה א, ז) מפני מה נתנה תורה במדבר, לומר לך שאין אדם קונה תורה עד שיעשה עצמו הפקר כמדבר. כדי לקבל את התורה באמת ושהיא תשכון בתוכנו, ישנה רק דרך אחת – להיות מוכן להפקיר עצמו כמדבר, כל הבא ברוך הבא, דהיינו, על המדבר בני אדם דורכים והולכים ועושים בו כל צרכיהם ואין הוא מגיב ומוחה,

אלא כל כולו נתון לאחרים, וכך גם אדם שרוצה שתיכנס בו תורה חייב לתת את עצמו לתורה ללא הגבלות, "את המעוזה הזו אני מוכן לקבל, אך את זו לא, המעוזה הזו מסתברת וזאת אינה מסתברת, בזה אני יכול לעמוד ובוזה לא". לא, התורה הקדושה ניתנת רק לאדם שמוכן לתת את עצמו וכל כולו עבורה, ואז אז אדם זה יזכה לקבלה בשלימות.

ובעומקם של דברים נמצא שזוהי בעצם מידת הענווה, מהמדבר לומדים את מידת הענווה שהכל דורכים עליו, וכך גם האדם צריך להתנהג במידת הענווה, לזוותר, להבליג, להעביר על המידות, אדם שמוכן לקבל בייזוניות ולהרכין את הראש, הוא זה שיוכח שהתורה תשכון ותתקבל בתוכו, כיון שעושה אדם את עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל – תורה ניתנה לו במתנה (נדרים נה ע"א). אך אדם שלא מוכן לזוותר ועומד על כל דבר ודבר עם חבריו ובביתו עם אשתו וילדיו, התורה לא תוכל לשכון בתוכו. רק אדם שמוכן לחיות בויותר ובהכנעה יזכה לקבל את התורה באמת.

יהי רצון שנוכח לתקן את דרכינו ומעשינו ונוכח לקבל את התורה הקדושה בחג השבועות הקרב ובא בשמחה ובטוב לבב, **אמן**.
שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

אמרו לו לעני, הגר בדירת חדר: רצונך, שיהיה לך ארמון כארמונו של המלך, שיש בו מאה ועשרים ושבעה חדרים? החזיר העני: חס וחלילה! מהיכן אקח "מזוזות" לכולם?

כל העלונים: hamaor.net

כאשר גר הצדיק רבי **זונדל** זצ"ל בסלנט, התפרנס מהעברת סחורות מגרמניה לליטא. פעם החרימו אנשי המכס את סחורתו במעבר הגבול. ערכה של הסחורה שהחרימו הייתה גדולה מכל רכושו. עם זאת לא ניכרו על פניו של ר' זונדל כל סימני **צער ועגמת נפש**. הוא הסביר לבני ביתו המודאגים שחכל מידיו של הקב"ה וממילא אין כלל מקום לדאגה. והנה לא עברו אלא ימים ספורים ואנשי המכס בעצמם **השיבו במפתיע** אל ביתו, את כל הסחורה שהחרימו. ומרגלא בפומיה של ר' זונדל: " כל מי שיושב ועוסק בתורה ואינו דואג לפרנסתו והוא מאמין בזן ומפרנס לכל, מובטחת לו פרנסתו."

חוסר הסבלנות הבעיה של ימינו

היתה מלחמה בין **שני מלכים** שנמשכה זמן רב. פעם זה כובש שטח זה, ופעם להיפך, ובנתיים נהרגים אנשים רבים מכל צד. לבסוף הגיעו המלכים להסכם: יעשו בור גדול במרכז, וכל מלך ישלח גיבור שייצג את מדינתו. הגיבור שיצליח להפיל את יריבו לבור – יוכרז **כמנצח**. נבחרו הגיבורים והחלה התחרות, רץ גיבור אחד לעבר השני, הניף אותו ורץ איתו לבור. כל הדרך לא התנגד הגיבור שנשחב על כתפי יריבו, והמלך שלו כבר חש את המפלה הצורבת והשב בליבו מה יעשה "לגיבור" שלו לאחר שיעלה מובס מהבור.

אך כשהגיעו **לשפת הבור**, התעשת הגיבור הנישא, הפך את היוצרות וזרק את יריבו לתוך הבור! המלך שחש כבר מובס, אמר לגיבור, אמנם לבסוף ניצחת, אבל עד אז, נשמתי פריחה!... ענה לו הגיבור: מה אני, סבל? שאני אסחוב אותו עד הבור? שהוא יסחוב אותי. ככה גם **כנגד היצר הרע בתחבולות** תעשה מלחמה ואז תצליח.

המכור שהכל של ה' משמים עושים שהכל שלו..

זקן נכנס אצל רופא מפורסם. מהר תוריד חולצה! – קרא אליו הרופא – אין לי פנאי. אבל... – התחיל הזקן מסרב. אל תרבה שיחה! – הפסיקו הרופא. – אתה רואה: רבים ניצבים עלי. נכנע הזקן והוריד חולצתו. בדקו הרופא ואמר: איני יודע, למה באת אלי... בריא אתה. גימגם הזקן והחזיר: יסלח נא מעלתו... שמש בית-הכנסת אני... בדבר "העליות" של "ימים נוראים" באתי...

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת בלור, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזויה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מזל בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אליעזר בן רינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורח מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה, ישראל בן שמחה סבג, אוסטינה בת גוריה חלפון, שמואל בן רבקה זכאי **מיו הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**

מסופר על רבי **אליעזר בן הורקנוס** שהלך בשוק ועבר ליד בית. ובאותה שעה הייתה אישה מכבדת את ביתה. היא אספה את האשפה והשליכה לרחוב ורבי אליעזר שעבר בדיוק שם- **ספג את האשפה** על ראשו. רבי אליעזר לא כעס ולא התרעם ואמר: "דומה אני, כי חבריי שריחזקוני- מעתה יקרונוני". דכתבי "מאשפות ירים אבינו".

ויתבונן אדם, שעל כל עלבון- מעעירים ממנו את כל פשעיו. וכן אמר **האר"י הקדוש** שבכל התשובות שבעולם, המעולה שבכולם, היא **סבל העלבנות**, החירופים, הגידופים, והוא מועיל יותר מכל מלקיות.